

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Gudhjem. Østerlars. Hasle

Olsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:

Otto Gornitzka. - Telefon 74.

Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 284

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - - 6 Ø.

Fredag den 27. Januar

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1933

Fremad- eller tilbage.

—o—

Jeg sidder og blader i en Bog, standser tilfældig og læser: „Du har nok opdaget, at der her i Livet aldrig er noget, der hedder at staa stille — enten gaar vi frem, eller ogsaa tilbage. For de, der gaar tilbage, sker der intet, som de ikke før har oplevet — og de sløves lidt efter lidt, mens de, der gaar fremad — selv om det kun er med smaa bitte Skridt — stadig er ude for nye Oplevelser — Skuffelser, Kampe og heldigvis ogsaa af og til smaa Sejre.“

— Vi gaar fremad eller tilbage, for Livet staar ikke stille. At det er de Mennesker, der lever stærkest med i „Sus og Dus“, der er paa den sikre Vej fremad, er ikke givet. Ingenlunde. Der gives en Vækst i det stille, maaske i det skjulte, som paa god Vis kan føre Mennesket fremad til Erkendelse af Livets Storhed, dets Maal og Mening og derved udvider Menneskets aandelige Horisont — hvis man kan tale om en saadan.

Om vi lever stærkt eller stille, er ikke til syvende og sidst det afgørende for Frengang eller Tilbagegang. Det afgørende er, hvordan vi lever vort Liv — om vi tror, vi kan alt selv og derfor stadig sætter vort eget lille Jeg i Forgrunden, eller vi bøjer os for Livets Tilskikkelser og lytter til de erfarnes Raad. — I sidste Tilfælde vil vi have mange Betingelser for at kunne gaa fremad — omend kun med smaa bitte Skridt — mens de, som ubetinget tror paa deres egen Magts ufejlbarlige Virkning til Livets Frengang, alt for ofte vil løbe Panden imod og dermed skabe for dem selv Stagnation — Stilstand, hvilket altsaa vil sige Tilbagegang, da der for Liv ikke er noget, der hedder at staa stille. — For den, som ønsker at gaa fremad, er der en ufejlbarlig Vej at følge, og det er den, vor Samvittighed anviser os: Det er en slagen Vej. Paa den ledes vi af ham, der har skabt os og den.

A. P.

Det strenge Skrifte.

Fortælling fra gamle Dage.

I Smaalandsøhavet nær Lolland ligger en lille Ø

Yndig og smilende, med frugtbare Marker og Haver og smukke Gaarde og Huse, dukker den frem af Havet, og Livet leves stille og roligt paa den lille Plet, fjernt fra den store Verdens Larm og Støj.

Men efter hvad der berettes, har denne lille Ø's Beboere ikke altid levet saa fredeligt og roligt som nu.

Engang i gamle Dage — vistnok i Slutningen af Femtenhundredtalet — havde de ej det bedste Lov paa sig.

Deres største Lyst var Drik, Kiv og Slagsmaal, og ofte gik Bølgerne højt.

Øen havde allerede dengang sin egen Sjølehyrde, men han formaadede ikke at holde Styr paa de vilde Gemytter, end mindre at forbedre dem.

Han glemte ellers ikke at tordne løs og foreholde dem deres Synder og mange Unoder, men lidet frugtede det — ja, saa lidt, at de end ikke engang imellem undsaa sig ved at give ham en Dragt Prygl og true ham paa Livet.

Man kan derfor ikke fortænke den gode Præstemand i, at han forlod den lille Ø, saa snart der gaves ham en Lejlighed.

En ny Præst blev udnævnt, men ham gik det ikke en Smule bedre end hans Formand.

Han fik ogsaa ofte de raske Øboeres Næver at smage, og efter en ganske kort Tids Forløb valgte han ogsaa at foretrække til mere rolige Steder.

Den følgende Præst gik det endnu værre; thi han naede ej at blive forflyttet; han blev, efter hvad Sagnet beretter, ihjelslaget, og til sidst var det plat umuligt at faa en Præst til den lille Ø.

Der var ingen, som turde binde an med de raske Øboere.

Naa, de savnede saa sandelig heller ikke Præsten. De kunde godt klare sig ham foruden, og de haabede i deres stille Sind, at de for Fremtiden maatte blive „Sortkjolen“ kvit.

Men deri tog de nu alligevel fejl, thi nu traf det sig hverken værre eller bedre, end der netop paa det Tidspunkt udi Hovedstaden levede en fattig theologisk Kandidat med det gode Navn Anders Lauritzen, Stor og svær var han, og Kræfter som en Hest havde han.

Og theologisk Kandidat var han ogsaa blevet, omend med stort Besvær; thi hans Evner stod ingenlunde i Forhold til hans Kræfter. Og Embede vilde han da ogsaa gerne have, hvilket man ej kan fortænke ham i — men det kneb, og Hr. Anders var ej langt fra at hænge med Næbbet.

Naa, han slog sig dog til Taals med det gamle Ord: kommer der Tid, kommer der Raad. Og ganske rigtigt: en skønne Dag kommer der Bud til ham, at han kan blive Sognepræst paa den skønne Ø Femø udi Smaalandsøhavet.

Og hvem der bliver glad, det er Hr. Anders. Men da han hørte, hvorledes Beboerne er, og hvorledes det er gaaet hans Formand, svinder Glæden betydelig ind, og han er ikke fri for at blive en Kende betænkelig.

Dog, det faar ikke hjælpe. Han har jo gode Kræfter og trøster sig med, at om det skal knibe, tager han gerne en lille Dyst, og da han længes haardt efter at faa Foden under eget Bord, saa gaar det ikke

an at være kræsen.

Og Hr. Anders stryger alle Betæneligheder og lader sig udnævne til Sognepræst paa den lille Ø.

Som det sig hør og bør, holder Anders et lille Afskedsgilde for gode Venner og Bekendte før sin Afrejse fra Hovedstaden — og de møder alle.

Ikke en eneste udebliver. Hr. Anders er godt lidt, og da de sidste Bæger drikkes, triller mangan en blank Taare; thi efter al Sandsynlighed er det sidste Gang, at Vennerne ser Hr. Anders. Inden ret længe venter de at høre, at han er ombragt af de rasende Øfolk.

Naa, Hr. Anders trøster dem dog af bedste Evne, og ledsaget af mangt et godt Ønske, drager han bort fra Hovedstaden til den lille Ø.

Hr. Anders holder sit Indtog paa Øen. Men han bliver ej modtaget med Velkomstraab og aabne Arme — tværtimod. Ganske vist har omtrent hele Menigheden givet Møde paa Strandbredden, men de bander og skraaler, og det er tydeligt at fornemme, at de ønsker deres nye Præst hen, hvor Peberet gror.

Men det rører ikke Hr. Anders. Med Værdighed og lynende Øjne træder han i Land — og da det viser sig, at han omtrent er Hovedet højere end den største af Mændene, glimter der et lille Smil i hans Øjne — medens der gaar en stille Gysen gennem den lille Menighed.

Et Par af de værste Slagsbrødre har ellers aftalt at give Præsten en saadan Modtagelse, at han nok skal fortrække med det samme, men ved Synet af hans store Krop — og de deri sikkert boende Kræfter — glemmer de dog fuldstændig og nøjes med at bruge en vældig Mund.

Men da Hr. Anders har lukket sin Dør i Præstegaarden, stikker alle Mændene Hovederne sammen og sværger paa, at selv om Præsten er stor, skal de dog vide at gøre ham det saa hedt, at han snart forsvinder.

Og nu begynder der et Liv paa den lille Ø, værre end nogen Sinde før.

Et Par Dage gaar.

Hr. Anders ses jævnlig paa Tur ind over Øen; han siger ikke noget, — men bruger Øjnene og Ørerne saa meget des mere — og snart er han da ogsaa klar over, hvem de værste af Slagsbrødre er.

Og saa bør der handles.

En Morgenstund skikkes Bud til Ole Klemensen og Mads Jensen — de to værste af Øens Beboere, at de skal møde i Kirken. Præsten vil tale med dem.

„Haa, haa,“ tænker de, „det skal vi gerne, men vi vil nu føre Ordet — to mod een, jo, det skal nok gaa.“

Og stolte og kry træder de ind i Kirken. Hr. Anders staar ved Døren og tager imod dem, men aldrig saa snart er Døren faldet i, førend han drejer Nøglen om og putter den i Lommen.

„Denne Vej her,“ raaber han og skridter op igennem Kirken op i Koret.

Ole og Mads blinker til hinanden og følger efter.

Hr. Anders standser ved Sakristiets Dør, griber Ole Klemmensens i Nakken, og inden han ved af det, er han sat inden for, og Døren laaset.

Derpaa vender han sig til Mads.

„Min gode Mads,“ begynder han, „jeg har tilsagt Dig og Ole til Skrifte, men for ikke at forstyrres har jeg lukket Ole inde en liden Stund; jeg har erfaret, at I er Hovedmændene for Ufreden paa denne skønne Ø, og jeg vil derfor begynde med Jer — men efterdi der skal skarp Lud til skurvede Hoveder, baader et almindeligt Skrifte nok kun lidet, jeg vælger derfor et ualmindeligt!“

Og hermed snapper Præsten en stor Eggestok, griber Mads i Kraven, og det regner med drøje Slag paa hans Rygstykker.

Mads sparker og sprætter — men ak og vel Præsten er ham for stærk, han kan ej slippe fri, og snart græder og klynker han som et Barn. Men Hr. Anders har ej saa let ved at blive rørt. Slagene falder tæt og kraftigt, og han holder ikke op, før Mads er ganske mørbanket og lover Bod og Bedring.

Derpaa aabner han Døren og trækker Ole frem.

„Her holdes Skrifte i Dag,“ siger han, og dermed danser Stokken lystigt paa Oles Rygstykker.

Ole beder og tigger som et Barn om, at Præsten vil holde op, men Hr. Anders lader som intet, og først da Ole synker sammen som en Klud og grædende forsikrer, at han vil forbedre sig, sætter han Stokken hen i Krogen.

„Nu er Skrifte forbi for denne Gang,“ smiler Hr. Anders, „men holder I ikke, hvad I har lovet, fortsætter vi en anden Dag.“

Derpaa gaar han ned gennem Kirken, lukker Døren op, og Ole og Mads lusker stille hjem.

Fra den Dag af havde Hr. Anders Krammet paa den lille Ø's Befolkning.

Aarene gaar,

Hr. Anders sidder stadig paa Øen og befinder sig endda rigtig vel. At flytte tænker han nu slet ikke paa; thi Forholdene er nu saa gode, som han paa nogen Maade kan ønske det. Folkene er flittige, ædruelige og omgængelige. Yderst sjælden vover nogen at gaa lidt over Stregen, thi faar Hr. Anders det at vide, holder han øjeblikkelig Skrifte med Stokken —

og hans strenge Skrifte, som kaldes, er alt andet end yndet.

Efter hvad den gamle Saga beretter, gik Hr. Anders efter et godt udført Dagværk til sine Fædre i det Herrens Aar 1577.

L.

50 Aars Jubilæum.

—o—

Rønne, Nexø, Hasle og Allinge-Sandvig Afholdsforeninger kan i Aar fejre 50 Aars Dagen for deres Virksomhed. Efter Jubilæumsskriftet for 1908 gengiver vi Beretningen om Allinge-Sandvig Afholdsforening fra dens Stiftelse til dens 25de Aar.

— Det første Afholdsmøde paa Nordlandet blev afholdt i Allinge d. 28. Februar 1883 af Seminarist Hoelgaard, og Resultatet blev, at en Forening dannedes med 12 Medlemmer, der valgte nu afdøde Urmager Jens Møller til Formand, Købm. Dam til Næstformand og Møller Koføed til Kasserer og Sekretær. Næste Aars Generalforsamling valgte Møller Koføed til Formand; en Mand, som gennem 15 lange Aar blev ved at beklæde denne Plads til rig Velsignelse for Foreningen Urmager Møller, som til at begynde med havde været den ivrigste for Dannelsen af en Forening, gik efter 1 Aars Forløb ud. Grunden maa vel søges i 80-ernes tilspidsede politiske Forhold. Møller var nemlig ivrig Partipolitiker og agiterede for et politisk Parti i Afholdsforeningen, hvilket naturligvis bestemt maatte afvises.

Imidlertid fik Foreningen i Februar 1888 i Blikkenslager Harald Pedersen et Medlem, der med Lyst og Energi tog sig af Foreningens Anliggender og stod fast i den følg. Nedgangsperiode, hvor de fleste andre svigtede. En Mand, som den Dag i Dag gør et stort Arbejde for Foreningen og som forstaar paa en mild, alvorlig Maade at holde de urolige Elementer indenfor passende Grænser.

Omkring Aar 1890 begyndte Foreningen, der tidligere havde arbejdet godt og ihærdigt, at udarte. Grunden hertil maa, saa mærkeligt det lyder, søges i to hinanden modsatte Strømninger, en stærkt verdslig og en stærkt religiøs, der tværtimod at ophæve hinandens Virkninger netop i skøn Forening søgte at kvæle Afholdsarbejdet.

Den verdslige Retning, der blev baaret frem af Talere „derovre fra“, havde til Slagord: „Jeg vil have, at Ungdommen skal mere sig“. Saadanne Udtalelser fandt villige Tjenere, navnlig blandt Ungdommen. Nu kom der en Tid, hvor Afholdssagens Mænd blev stillet ganske i Baggrunden, og Fornøjelser af forskellig Art holdt sit Indtog. Man formelig trænedes til Mødeaftrænerne. Maskerader, Dans

og lignende, udfyldte den Tid, hvori et alvorligt Arbejde skulde være gjort. Da Morskaben endelig mistede sin Tiltrækning, og besindigere Stemmer kunde finde Ørenlyd, forsvandt de uroligste Hoveder, og Foreningen fik Tid til at puste ud til den nye Storm rejste sig: den religiøse.

I det korte Pusterum, som nu blev Foreningen beskaaret, fik en Mand, Prædikant Jesper Andersen, betydelig Indflydelse paa Foreningens Gang. Der blev nu arbejdet hen til at give Foreningen et mere bestemt og moralsk Præg. Et Møde holdtes paa Allinge Borgerskole, hvor Jesper Andersen klargjorde sit Syn paa Sagen. I en paafølgende Diskussion, hvor Bølgerne gik højt, og navnlig Andersen blev heftigt angreben fra forskellige Sider, lykkedes det at enes om en grundig Revision af Lovene. Disse blev omkalfatrede fra Grunden af. Det bestemtes at intet maatte foretages, som stred mod Guds Ord, og ingen kunde blive Medlem, som ikke offentlig førte en moralsk Vandel.

Nu syntes „den hellige Grav vel forvaret“, men Pastor Dresler, som den Gang var Præst i Allinge, vilde det anderledes. Han fik ved Forhandling med Chr. Dam en Mødetid fastsat for en offentlig Diskussion. Afholdsfolkene satte deres Lid til Andersen og til Sagens Godhed. Aftenen kom og Mødet begyndte. Pastoren hævdede, at Afholdsløftet stred mod et Kristenmenneskes Frihed, og mente at Drikkeriets Hæmmelse passende kunde blive Regeringens Sag. Selvfølgelig var han en Hader af „Drikkeri over Maade“, men fandt at Afholdssagen var af det onde. Andersen, der skulde være med i Holmgangen, blev forhindret i at møde af en hæftig Snestorm, og K. A. Petersen var den eneste, som i nogen Maade kunde bidsle den noget løbske Præst. Mødet blev moralsk set et Nederlag for Foreningen.

Aar 1888 dannedes Goodtemplarlogen i Allinge. Dette betød en betydelig Tilbagegang, idet Størstedelen af Medlemmerne i Afholdsf. meldte sig ind i Logen. Endelig dannede Sandvigboerne en egen Forening, og vor Forening var sin Opløsning nær. Medlemstallet var paa dette Tidspunkt 12.

En Adresse, som gik ud paa at faa Beværetningerne lukkede fra Lørdag Aften til Mandag Morgen, gav Stødet til en Rejsning for Afholdssagens Fremme. Pastor Dresler, den ivrige Modstander af Foreningen, blev efterfulgt af Friis-Hansen, en Mand, som i hvert Fald sympatiserede med Foreningen. Han anbefalede fra Prædikestolen sin Menighed at underskrive Adressen. Endvidere sammenkaldte han til et Møde, hvor han anbefalede sine Tilhængere at blive Afholdsfolk. Hele denne Rejsning fik imidlertid ingen Betydning. Hyrden vilde ikke med; som Undskyldning anførtes, at han ingen Tid havde til at arbejde for Foreningen. Man fulgte trolig hans Tankegang og overførte den paa sig selv, og Foreningen stod fremdeles med sine 12.

Den samme Bestyrelse: Kofoed-Hansen, Brødrene Dam, Gartner Kofoed og Harald Pedersen arbejdede fremdeles. Kofoed-Hansen og Chr. Dam afholdt Udgifterne til Kredskassen og sørgede for Talerne Befordring og Pleje. Ellers gik det hele lidt traurigt. Medlemstallet ringe.

Aar 1897 blev der atter Røre. Sandvig Afholdsforening, der talte 150 Medlemmer, fik Æren af at bære Modernavnet, idet en Del af Medlemmerne dannede „Nordstjer-

nen“, en Fornøjelsesforening, der ruinerede sin unge Moder i Bund og Grund. Heftige Stridigheder førte til, at „Nordstjernen“, prøvede Lykken paa egen Haand. Det saa ud til at blive en krank Lykke. Kredsen vilde ikke modtage den som selvstændig Forening, men bød den søge Ly andre Steder. Saa kom Tilfældet dem til Hjælp, „thi Naturens muntre Søn er Lykken næst“. Moderforeningen i Sandvig søgte nemlig Optagelse i Allinge-Foreningen, hvilket blev naadigt optaget af denne. Et Brev afsendtes, men gik til „Nordstjernen“s Formand, der blev særdeles glad ved det gode Tidende, det bragte, og tog med Kyshaand mod Broderskabet. 6 Mand sendtes til Allinge for at faa nærmere Besked. Formanden, som nu opdagede Fejltagelsen, tog venligt mod dem, og nu blev Optagelsen ordnet. „Nordstjernen“s 70 Mand blev Medlemmer af Allinge Afholdsforening, til stor Ærgrelse for Sandvig-Foreningen, der nu foretrak at blive, hvor den var.

Nu skulde der gaas radikalt tilværks. Naturligvis skulde den gamle Bestyrelse ud. En ny Bestyrelse valgtes, og „Nordstjernen“s fhv. Formand, Chr. Carlsen, fik en kort Tid Formandspladsen i Allinge-Foreningen. 2 raske Aar oprandt, hvori der blev danset efter alle Kunstens Regler. Lidt efter lidt tog de gamle Medlemmer imidlertid deres gode Tøj og gik, saa Formanden fandt sig pludselig staaende ene tilbage med et Hob nydelses- og danselystne unge Mennesker.

— En Mand skal paa dette Tidspunkt mindes, fordi han stod fast og stemte op mod Strømmen, saa godt han kunde. Denne Mand var Sth Chr. Andersen fra Sandvig, der fremdeles staar i Allinge Afholdsf., trods det, at der nu er en god Forening i Sandvig. —

Da Foreningen nu for anden Gang fik uddanset, mente Carlsen og Chr. Andersen dog det var uforsvarlig at lade den gaa i Stykker. Disse to Mænd gik da ud til de gamle Medlemmer og nødte dem til at gaa med igen til Møderne. Kun Brødrene Dam var og blev borte. Carlsen var bleven ked af at være Formand og mente i Harald Pedersen at se Manden til denne Plads. Dette vilde Pedersen paa ingen Maade indvillige i: men lovede at komme til Generalforsamlingen. 7 Medlemmer mødte til denne. Der valgtes saa Formand, men uheldigvis maatte der trækkes Lod imellem 3, der havde lige mange Stemmer. Lodet traf Harald Pedersen, der protesterede i høje Toner. For at faa Fred lovede han at holde Stillingen i 3 Maaneder, men paa den Betingelse, at Dans blev banlyst.

28. Februar 1902 holdtes endelig igen en Aarsfest. Mod Sædvane indbødes Godtemplærne og Sandvig Afholdsf. Hensigten med dette var, at indprente de mødte Nødvendigheder af at arbejde paa et solidere og alvorligere Grundlag. Harald Pedersen begrundede dette nærmere og betonede med Styrke Vigtigheden af at komme bort fra den megen Dansen i Foreningerne, da man havde Erfaring for, at det var vanskeligt at holde Maade. Den hyggelige Sammenkomst endte med fælles Kaffeord. Udgifterne herved var Allinge Afholdsf. saa elskværdig at udrede af sin egen Lomme.

Fra 1902—04 stod Foreningen næsten i Stampe. Der holdtes Medlemsmøde, hvor der for det meste kun mødte 1 eller 2. Ved Udgangen af 1904 var Foreningen dog naaet op paa et Medlemstal af 16. Blandt de ny maa især nævnes

Postbud Kofoed og Bager Holm. Det skyldes navnlig Postbud Kofoeds agitatoriske Evner, at Foreningen i hans korte Formandstid naaede op til 70 Medlemmer, ligesom der paa hans Initiativ stiftedes en Syforening, der muliggjorde Afholdelsen af en særdeles vellykket Bazar i April 1907. Ligeledes har han direkte betydelig Fortjeneste af Olsker Afholdsforenings Stiftelse.

Af ny Medlemmer maa Sognepræsten Pastor Lund nævnes. Alene det givne Eksempel har stor Betydning; men muligt er hans Virksomhed som Foredragsholder vigtigere; idet Afholdsf. altid tør regne med Villighed fra hans Side.

I Februar 1906 valgtes Gartner Hansen — Solvang — til Formand og genvalgtes 1907. Han er baade af Navn og Gavn den egentlige Leder af Foreningen for Tiden. Hans Dygtighed som Leder af Møderne blev respekteret af alle. Hans kraftige og rene Sangstemme kommer til god Nytte ved Møderne og er et vigtigt Moment til at skabe den Hygge, der under hans Formandskab har præget vore Sammenkomster.

Fra Uge til Uge.

Tiden nærmer sig for de kommunale Valgs Afholdelse, Vælgerne maa derfor nu huske at se efter om deres Navn findes paa de fremlagte Valgliste, i modsat Fald fremsende Klage til Byraadet, det er dog ikke nok at deres Navn findes paa Valglisten, disse bliver, som averteret i Dagbladene, berigtigede d. 14. og d. 22. Februar, henholdsvis for Hjælpekasse og Kommunalvalglisternes Vedkommende, og alle som ikke forinden har betalt den til Udpantning forfaldne Skat, bliver slettet af Valglisten, og kan ikke senere optages, men vent ikke til den sidste Dag med at betale forfalden Skat, der vil komme mange, og Kontoret er nødsaget til denne Dag at lukke Kl. 15 af H. t. Arbejdet med Valglisten, ligeledes maa de enkelte, der har faaet eftergivet Skat, undersøge om det eftergivne Beløb udgør over en Tredjedel af det Skattebeløb som Loven forlanger betalt for at Stemmeretten kan bevares og indbetale det for meget eftergivne. Enhver der inden Valget er 25 Aar gammel, ikke er konkurs, straffet for en i den offentlige Mening vanærede Handling, og ikke nydt Fattighjælp som ikke er eftergivet, samt har betalt Skatten for sidste Aar og 7 Terminer for indeværende Aar, har Valgret til de kommunale Valg. Ovenstaaende gælder ogsaa til Hjælpekassen, dog er her den Læmpelse at Loven kun forlanger Ophold i Kommunen i det Skatteaar, hvori Valget foregaar og Skattebetaling samme Tidsrum.

At man muligvis skylder Kommunen gammel Skatterestance, der er overført til Afdragsbetaling, fratager ingen Stemmeret, det kan vel derimod betragtes som en Selvfølge, at de Partier der opstiller Kandidater der skylder Kommunen Beløb, som vedkommende ikke kan faa betalt inden han tager Sæde i Byraad, eller andre kommunale Tillidshverv. Skulde en Mand blive valgt uden at kunne betale, hvad han skylder Kommunen, vil det selvfølgelig være værst for vedkommende selv, idet han stadig vil virke som en Klods om Benene paa den Gruppe han tilhører. Befolkningens store Flertal der betaler hvad de skal, vil be-

tragte det som en Haan, at der sættes Folk til at varetage og bestemme over deres Forhold, som ikke selv opfylder deres Borgerpligter. En stakkels Mand, der maaske mod sin Vilje eller Tankeløshed kommer ind under saadanne Forhold, vil aldrig kunde udrette noget i et Byraad, han har ingen Arbejdsevne at stille til Raadighed, da han paa Grund af sin Gæld, er bunden paa baade Hænder og Fødder og kun kan byde paa sit behagelige Selskab.

M. Bloch.

Andelsbank L.S. Presse.

(Fyns Stifts Landbrugsværn).

—0—

Efterhaanden som den gamle Andelsbanks Likvidation skred frem, og det viste sig, at trods de begyndende Nedgangstider kunde der ialt til Sparerne udbetales stærkt op mod det hele Indskud, hørte man flere og flere Røster om, at det dog vist alligevel ikke havde været umuligt at redde Banken. Nej, det havde ikke været umuligt; det havde tværtimod været meget let. Men hvorfor skete det da ikke.

Det skete ikke, fordi Højfinanssen saa, at her var en Konkurrent, der maaske vilde umuliggøre en tilstrækkelig Udbygning af den arbejdende og laansøgende Befolkning, derfor skulde den slaas ned. Og den blev slaaget ned paa den Maade, at det, muligvis med ret store Ofre af Kapital, lykkedes at banegeøre det danske Landbrug i den Grad, at vi mente ikke at have Raad til at sikre Banken en ny Garantikapital.

Er det ikke til at græde over? Fines der anden nævneværdig Rigdomskilde i dette Land end den danske Jord, og hvad Landmanden kan bringe ud af den? Og saa skulde vi ikke kunde holde en Bank paa Benene. Hvem har holdt Landmandsbanken paa Benene efter den ganske anderledes grundige Aareludning, den var ude for? Børsspekulanterne monstro, eller det producende, det værdiskabernde Erhvervsliv? Hele Forskellen var, at Andelsbanken skulde slaas ned og Landmandsbanken skulde hjælpes igennem, for det var forskellige Interesser, der stod bag de to Banker, men Omkostningerne ved den enes Tilintetgørelse og den andens Genopstaaen maatte bæres af akkurat samme Befolkningslag.

Andelsbanken kunde Landbruket ikke vove at sikre; men Omkostningerne, der er blevet ved at lade denne gaa ned og lade Aktiebancerne være ene om at bestemme Prisen paa Penge siden da, er der ikke blevet spurgt efter, om vi vilde eller kunde være med til at betale. Kapitalen har vist sin Magt til at gøre sin Indflydelse gældende, til at herske over det for sin høje Oplysning priste danske Landbrug.

Forbindelsen mellem Andelsbank og L. S.-Presse.

Ja, nu er vi der. L. S. har som bekendt begyndt Udgivelsen af egne Blade i efterhaanden de fleste af Landets Amter, og viturde sige, at der blandt Landbrugerne i det store og hele er Tilfredshed med disse Blade.

Tiderne er sløje, ja umulige, vi har Træsken paa og ved, hvor den trykker; men alligevel er der Ting, der ikke kan spares paa. Det gamle Ord, der siger, at det er daarligere Økonomi at spare Skillingen og lade Daleren rulle, gælder endnu.

Lad os atter lære af Arbejderne: Fagforeningskontingentet og

Partibladet skal betales først, det ved enhver organiseret Arbejder, at det er den sidste Post, der kan spares paa. Udgiften dertil er en nødvendig Driftsudgift, og det er den samme Maade, vi skal se den Sag paa. Det beskudne Kontingent til vor Fagforening, til L. S., skal opfattes som den allernødvendigste Driftsudgift. Og Pressen? Ja, en Organisation uden Pressen er eller vil blive uden Betydning, det er vist klart for alle. Vi haaber, at vi kan fortsætte paa det Grundlag, hvorpaa vi her paa Fyn har begyndt; men skulde det nu vise sig, at Bladet ikke kan bære sig, hvad saa? Er der da den fornødne Offervilje og Forstaaelse af Pressens Betydning tilstede til at yde Bladet økonomisk Støtte? Vi haaber det. Vi vil her lige betro Lærerne, at et sikkert Forlydende vil vide, at Højfinanssen tillægger L. S. Bladene en saa stor Betydning, at disse elskværdige Pengemænd er villige til at stille et endog meget stort Beløb til Raadighed til Oprettelse af et stort L. S.-Dagblad.

Hvor rørende. Pengene kan sikkert faas til en meget lav Rente, ja maaske gratis tilsyneladende, mod at Finansmændene kan kontrollere, hvad Bladet skriver. — Ja, der slap det ud! I Stedet for, som Meningen er, at begive sig ud i aaben Fejde med L. S., er de kloge Mænd saa elskværdige og durkdrevne, at de tilbyder at hjælpe os.

Lad os faa L. S. Pressen i vor Haand, da er Bevægelsen uskadeliggjort, dette er Motivet. — O, Danmark, paa Rænker du aldrig dig forstod.

Det vil blive Blodpenge for L. S. at modtage. Vore Blade skrives for og skal ejes og kontrolleres alene af Landbruket.

Fingrene væk, siger vi til Kapitalen. Vel er vi Landbrugere snydt og bedraget, saa Vandet driver af os; men laane lidt af det fra os selv — selvfølgelig paa lovlig Maade fratagne til vor Presse og dermed miste Muligheden for at paapege og kæmpe mod Uretten, saa langt er vi ikke ude.

Kapitalen knækkede Andelsbanken, fordi den var en Torn i Øjet. L. S.-Bladene har saadan en forbitret ubehøvlet Maade at sige Kapitalen Sandheden paa, derfor kan vi stole paa, at ethvert Middel vil blive prøvet for, at uskadeliggøre disse.

Der er i disse Tider meget, man ikke har Raad til. Først og fremmest har man ikke Raad til at undlade at støtte sin egen Organisation og dens Presse; thi dette vil blive endnu mere skæbnesvangert, end da Landbrugene lod sig skræmme bort fra Andelsbanken.

Rø Kommunens Budget

for 1933—34 er vedtaget af Sogneraadet. I Skat skal, ligesom sidste Aar, udskrives 37,500 Kr., hvoraf 12,500 Kr. i pers. Skat.

Af Udgifterne kan nævnes: Fattigvæsenet 4600 Kr., Hjælpekassen 500 Kr., Syge- og Invaliditetsforsikring 900 Kr., Aldersrente 4000 Kr., Skolevæsenet 7200 Kr., Vejevæsenet 5500 Kr., afløst Pligtarbejde 2800 Kr., Amtsfondsbidrag 3400 Kr. Beholdning (Restancer) 22,580 Kr.

Bryllup.

Søndag d. 29. ds. vies i Allinge Kirke Frk. Sigrun Kofoed, Datter af Avlsbruger Sejer A. Kofoed, Sandvig, til Brugsforeningsbestyrer Carl Hansen, Gudhjem.

L. S. i Olsker.

— Generalforsamling i Forsamlingshuset ONSDAG den 8. Febr. Kl. 7 Foredrag af Fr. BRANDT. Fælles Kaffe og Diskussion. Bestyrelsen.

TEJN.

Luthersk Missionsforening afholder Møder Mandag d. 30. Januar og Tirsdag d. 31. N. P. Rasmussen. Onsdag d. 1. Febr. Carl Sonne og J. P. Pedersen. Torsdag og Fredag Janus Jensen. Hver Aften Kl. 7,30. Alle hjertelig velkommen.

HJERTELIG TAK FOR AL OPMÆRKSOMHED VED VORT BRYLLUP.
EMIL LARSEN OG HUSTRU.

Kajbjerggaard

Lokalforening u. D. A. G. afholder ordinær Generalforsamling i Fru Christensens Havestue Torsdag den 2. Februar Kl. 5,30. Sædvanlig Dagsorden. Bestyrelsen.

Blaa Vinterfrakke,

lidt brugt, sælges billigt.
Skrædder L. Kruse, Hasle.

Klemensker.

Flere Sæt Træskostøvler og Træbunde-Støvler, tørre gode Elle-Træsko og en Del Skafestøvler (brugte) er til Salg. Nye Bunde i Træsko. Reparationer udføres meget billigt.
Jens E. Schou ved Klemens Kirke.

Lødekvie

eller ung Ko af god Afstamning ønskes til Købs.
Snedker C. Hermansen, Allinge.

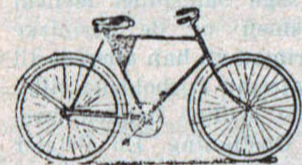
BIOGRAFEN

Søndag Aften Kl. 7,30
Dansende Ungdom.
Skuespil med Humør, Skønhed og Spænding.
Ugerevy Nr. 34.
Aktuelle Begivenheder.

Under Udsalget

udsælges fikse Herre-, Dame- og Bernesko til nedsat Pris.

Allinge Fodtøjsmagasin

Cykler repareres bedst og billigst..

Allinge Cykleimport.
HENRY NIELSEN, Havnegade.

Et Parti
Dame-overtræksstøvler udsælges til ca. halv Pris.

C. Larsen, Vestergade.

Varm Blodpølse

faas hver Fredag.
Johanne Hansen, Lindepl.

Dynamit.

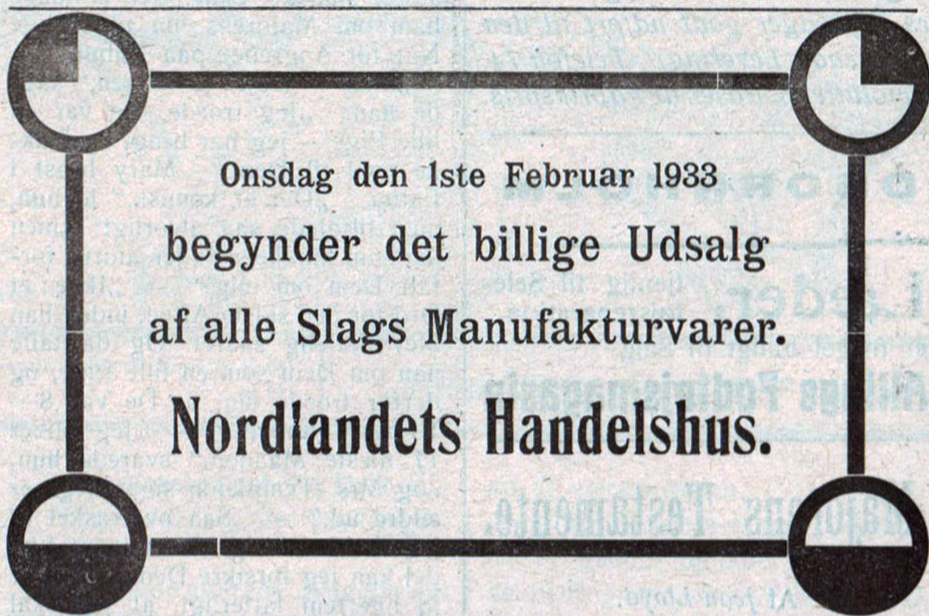
Sprængkrudt, Fænghætter, Traad.
J. R. Hammer, Gudhjem.

Elegante Visitkort

50 Stk. med Navn 2 Kr.
TAKKEKORT billigst.
Allinge Bogtrykkeri.

De Averterende

anmodes høfligst om at indsende vort Tilgodehavende for Annoncer paa tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den billigste og bekvæmste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.

Onsdag den 1ste Februar 1933
begynder det billige Udsalg
af alle Slags Manufakturvarer.
Nordlandets Handelshus.

Ekstra søde og saftige Jaffa-Appelsiner og spanske do. (Bjergfrugt) er hjemkommen. Dem skulde De smage.
Marckmann, Hasle.

Alle Tryksager

saasom
Regninger, Meddelelser, Konvolutter,
Dags-Dato, Vekselblanketter,
Visitkort og Takkekort,
Love og Regnskaber,
Sange og Salmer,
Medlemskort

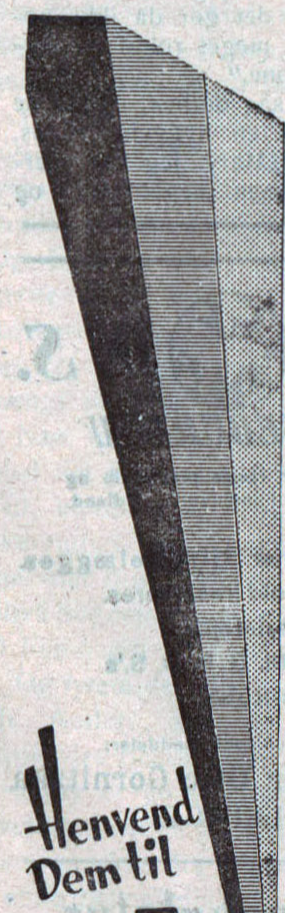
leveres bedst og billigst fra
Allinge Bogtrykkeri.

Som meddelt paa anden Maade sælges hele Lageret af
Manufakturvarer
— alt uden Undtagelse — fra Onsdag den 1ste Februar og til Fastelavn 1933 - til meget smaa Priser pr. Kontant.

Nordlandets Handelshus

BRØDRENE ANKER, HASLE

JERN-TØBERI & MASKINFABRIK.
Ajlepumper - Vandpumper - Varmtvands-Anlæg,

DFA

Ønsker De en virksomhedsfuld og samtidig planmæssig Tilrettelæggelse af Deres Annoncering?

Ønsker De uden Forbindende Udkast til Clichéer, Forslag til Blade og Oversigt over Udgifterne?

Henvend Dem til

DE FORENEDE
TELEFON 3884
ANNONCEBUREAUER
KØBENHAVN K

Bornholms Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.
Kontortid 9-12 og 2-4.
Renten af Indskud er paa 3 Mdrs. Opsigelse 4,5 pCt. p. a
Alm. Sparekassevilkaar 4
Boxer udlejes.

Vintersprøjn. og Beskæring

udføres. . Bestil i god Tid Lindgreen. Ring til All. 46 eller 68x.

Gør Deres Indkøb hos de Handlende, som averterer her i Bladet, derved støtter De os i vore Bestræbelser, for at faa det udsendt i videre Kredse

En ung Pige

kan straks faa Plads.

Cyklehandler Mikkelsen.

Niels V. Grooss

Blikkenslager.
Aut. Gas- og Vandmester.
WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg
Tilbud og Overslag gratis.

Ryg
"Blaa Shag"
(200 Gram 1 Kr.)
til Hverdag og
"Blaa Nøgle"
(50 Gram 50 Øre)
om Søndagen.

Faas hos alle Købmænd og Cigarhandlere

Marckmanns Bog- og Bladhandel

modtager
Annoncer og Tryksager fra Hasle og Omegn til Nordbornholms Bogtrykkeri.
Trykprøver forefindes. Priser opgives.
Gornitzka, Allinge.

Søger De en Livsledsagerske,

skal den gamle Cykle sælges, ønsker De Afgang over Deres Ejendom forbudt, har De fundet et Par Galoscher, skal der være politisk Møde eller Bal, har De Kreaturer til Salg eller vil De købe saadanne, har De faaet nye Værelser hjem, paatager De Dem Reparationer, har De startet en ny Forretning — hvordan skal Folk saa faa det at vide, hvis De ikke averterer i det Blad, som virkelig læses.

Chr. Dideriksen, Rønne.

Bogbinderi og Protokolfabrik. Møllers Eftfl.
Telefon 865. — Værksted: St. Mortensgade 4. — Butik: Vestergade 3.
Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.
I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.
Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Vort aarlige Udsalg er begyndt.

Masser af Skotøj og Overtræksstøvler sælges til langt under Værdien.

L. M. Bjørklund,
Skotøjsforretning, Hasle.

Regninger, Meddelelser.

Konvolutter, Brevpapir Kvitteringer.

og iøvrigt alle Tryksager til Forretningsfolk, Foreninger og private leveres billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Køb paa Deres egen Egn.

Denne Opfordring lyser ud a alle Blades Spalter og gentages af enhver Forretningsmand. Og den er ogsaa berettiget, thi en af Grundbetingelserne for et Samfunds Trivsel er Solidaritet. Enhver god Borger bør i egen Interesse handle i den By eller paa den Egn, hvori han selv ønsker at eksistere, og bør det erindres, at har den handlende ikke lige netop den Vare, man ønsker, kan den skaffes. Man bør huske, at for hver Kroner Fortjeneste man unddrager sin Bys eller Egns Forretningsfolk, formindsker man disses Skatteevne og Købeevne i tilsvarende Grad.

Landboerne bør ogsaa købe i en By eller paa den Egn, de føler sig knyttet til, da de altid har større Mulighed for at blive tilfredsstillet ved Køb, naar det gaar gennem en stedlig handlende, som for at beholde sin Kunde maa drage Omsorg for at denne bliver behandlet saa godt som muligt. Den stedlige Købmand ser i Egnens Beboere sine stabile Kunder, hvis Tilfredshed er ham en Eksistensbetingelse.

Fest

uden Sange er ikke nogen rigtig Fest! En Festsang kan ikke undværes ved festlige Lejligheder, hvad enten det nu er Sølvbryllup, Bryllup, Konfirmation eller anden Familie- eller Foreningsfest. — En Festsang kalder det Humør frem, som skal til, for at Festen kan blive vellykket. En saadan Festsang faar De i Allinge Bogtrykkeri.

Spegesild

er til Salg. Chr. Vang, Helligper. Tlf. Hasle 82 u

Solid Skotøjsreparation

til billige Priser.
Skomager Hammer, Nørregade. HASLE.

Bondepigen i Konnersreuth, som i 10 Aar ikke har indtaget Næring og dog er sund og rask og bevarer sin Vægt.

Er det Svindel — eller er Therese Neumann virkelig i Stand til at opheve Naturens Lov?

Konnersreuth-Mysteriet har fejret et ejendommeligt Jubilæum. Det er ti Aar siden Therese Neumann holdt op at tage Næring til sig. Therese Neumann er en Bondepige der bor hos sine jævne Forældre i den lille bajerske Landsby Konnersreuth.

Svindler hun, saa gør hun det med enestaaende Dygtighed.

Svindler hun ikke, saa staar Verden her overfor et Menneske, som paa ufatteligt Vis evner at sætte sig udover Naturens Love.

Thereses mærkelige Historie

begynder i 1918. Da rantes hun af haard Sygdom. Hun mistede Synet og hun blev fuldstændig lam. Hun kom sig igen, ved Mirakler, mener hun selv, og det samme mener hele hendes Landsby. Thi Synet fik hun tilbage den 29. April 1923 — den Dag, paa hvilken Romerkirken erklærede hendes Skytshelgen, Karmeliternonnen Therese de Lisseux, for salig — og den 17. Maj 1925 rejste hun sig pludselig fra sit Leje efter i 6 1/2 Aar at have været lam. Og dette sidste skete netop den Dag, da hendes Skytshelgen kanoniseredes som Helgen.

Aaret efter begyndte Stigmatiseringsfænomenerne. Langfredag grebes hun af en voldsom Ekstase, og under denne viste der sig paa hendes Hænder og Fødder blodige Saar, svarende til Freiserens Naglegab. Stigmatiseringen har siden stadig gentaget sig.

Overfor denne Side af Konnersreuth-Mysteriet er Videnskaben ikke imponeret. Stigmatiseringstilfælde har man set adskillige af. De lader sig i Almindelighed forklare ud fra stærkt Hysteri og Selvsuggestion.

Nej, det egentlige Mysterium i Konnersreuth er dette,

at Therese Neumann nu i ti Aar, efter hvad hun selv og hendes Omgivelser paastaar, ingen Føde har taget til sig.

Naturligvis har Videnskaben gerne villet underkaste den mærkelige Bondepige en indgaaende Undersøgelse, saaledes at hun sættes under langvarig Kontrol. Men dette har ikke blot hun selv, men ogsaa hendes Forældre nægtet at gaa med til, og det er øjensynligt Familien ganske ligegyldigt, om denne Nægtelse giver Skeptikerne Vind i Sejlene. Therese selv synes ganske ligeglad, om man anser hende for en Bedrager eller ej. Nu meddeles det, at de katolske Biskopper i Bayern har besluttet at gøre et alvorligt Forsøg paa at faa Therese indlagt paa en Universitetsklinik.

Therese Neumann skildres som en jævn, men paa ingen Maade primitiv Natur, der ikke til daglig gør Indtryk af at være Hysteriker. Hendes Væsen er ikke verdensfjernt, tværtimod har hun stor Interesse for Mennesker uden dog at lade sig mærke syndeligt dermed. Paa sine normale Dage røber hun endog et ikke ringe Humør. Og Folk, der kender hende nøje, hævder, at hun aldrig er pralende eller det mindste selvbevidst, skønt hun meget godt ved, at hun er Genstand for almindelig Opmærksomhed.

Breve, der aldrig bliver læst.

Forskere, berømte Læger og højstaaende Gejstlige opsøger hende stadig, og daglig dynges Stabler af Breve paa hendes Bord. Hun læser dem aldrig. Hun ved paa Forhaand saa omtrent, hvad de indeholder. Og de mange Besøg er hende højst uvelkomne. Gæster, der bringer hende skriftlige Henvendelser fra kendte Mænd ude i Verden, faar altid den Besked: Læg det derhen paa Bordet. Jeg glemmer ingen. At besvare de Tusinder af Breve vilde nu ogsaa være den unge Pige en fysisk Umulighed. Beder en Gæst hende indtrængende om at skrive et Par Ord paa et Helgenbillede eller i en Bønnebog, saa indskrænker Therese sig altid til dette: „Lad os bede for hinanden.“ Grafologer har omhyggelig studeret hendes Skrift. De kan kun sige, at den tyder paa en stærkt indesluttet Karakter.

Hvorfor købe Tryksager

Indpakkingspapir og Poser

hos omreisende Agenter, der paa Grund af Rejsseudgifter maa beregne større Avance paa en ringere Vare, og sælger denne paa Efterkrav og uden Garanti.

J Gornitzkas Bogtrykkeri, Allinge,

er De altid sikker paa at faa Deres Tryksager godt udført til den billigste Pris og saa vidt mulig omgaaende Levering, Telefon 74. Indpakkingspapir, Økonomruller, Konvolutter & Poser til Fabrikpris.

AVERTÈR I NORDBORNHOLM

I 10 Aar ikke ringeste Tegn paa Appetit.

Det er, som sagt, i disse Dage ti Aar siden Therese stillede Naturlovene paa Hovedet ved at opføre at tage Næring til sig. Den direkte Aarsag dertil var en Lammelse i Synkemusklen. Igennem fem Aar var hun dog villig til at drikke en Smule Kaffe, The og Vand. Mælk og Suppe afviste hun derimod bestemt. I Paasken 1926 nægtede hun for første Gang ogsaa at indtage flydende Stimulans, og hun rantes nu af en Svækkelse, saa Lægerne alvorligt befrygtede hendes Død. Senere indtraadte nogen Bedring, og hun drak daglig lidt Vand gennem et Halmstraa. Men for fire Aar siden holdt hun helt og aldeles op med at nyde noget som helst, uden at Jenne Afholdenhed affødte nogen Afkræftelse. Therese nyder nu daglig intet andet end en Hostie.

Ingen af Familien Neumanns Kendinge har nogen Sinde hos Therese bemærket den ringeste Trang til Spise eller Drikke. Vel sætter hun sig sammen med Forældrene og Gæster til Bordet og opfordrer høfligt andre til at tage for sig af Retterne, men selv synes hun ikke at have Antydning af Appetit. Hun spiser intet og drikker intet, men hendes Legemsvægt er til Trods herfor stedse aldeles uforandret.

Dette er Mysteriet i Konnersreuth.

Gennem 14 Døgn under lagttagelse hvert Sekund.

Kun een eneste Gang, nemlig for fire Aar siden, lod Therese Neumann sig overtale til en længere Undersøgelse. Det skete paa Foranledning fra kirkelig Side. Som Undersøgelsens Leder fungerede Sanitetsraad Dr. Seidl fra Waldsassen, der forinden var taget højtidelig i Ed af en biskoppelig Sekretær. Dr. Seidls Hjælpere var fire Sygeplejersker, ligeledes edsvorne.

Gennem fjorten Døgn lod man ikke Therese alene et Sekund. To af Sygeplejerskerne havde hele Tiden Vagt hos hende. Hver Dag blev Therese vejjet, og om det saa var Vandet, hvormed hun skyllede sin Mund, blev det undersøgt, maalt og vejjet før og efter Brug.

Nogen som helst Mulighed for i denne Periode ad hemmelig Vej at blive tilført Næring havde Therese saaledes ikke, og det er ganske usandsynligt, at nogen af de fire edsvorne Sygeplejersker skal have begaaet et Bedrag.

Mest gaadefuldt forekom under Undersøgelsen to Tilfælde af Vægttab, der dog omgaaende hurtigt blev erstattet. Efter Udløbet af den fjorten Døgn lange Undersøgelse erklærede Universitetsprofessor Dr. Ewald, der affattede den omhyggelige Beretning om de gjorte Iagttagelser, at det næppe var at antage, at en Undersøgelse paa særlig Klinik over længere Tidrum vilde bringe andet Resultat.

Therese Neumann har siden bestemt nægtet videre Undersøgelse, skønt hun har faaet mangfoldige Anmodninger fra lægevidenskabelig Side. Mysteriet fra Konnersreuth vil saaledes ikke have nogen Udsigt til at blive opklaret. Den mærkelige Bondepige er, bortset fra Stigmatiseringsdagene, ikke sengeliggende, men gaar tilsyneladende sund og rask omkring, ja, i de sidste Par Maaneder er hun endog begyndt at foretage Rejser.

I Konnersreuth tror man, Therese Neumann er et Under.

Men endnu har Videnskaben dog aldrig set uomstødelige Beviser for, at Naturens Love kan ophæves

Læder, tjenlig til Sele- tøjsreparation, er meget billigt til Salg.

Allinge Fodtøjsmagasin

Majorens Testamente.

Af Jean Lloyd.

Under Afghanistanens blege Stjernehimmel sad to Mænd udenfor Teltet og røg. Den ene var Major George Vandeleur af Ingeniørerne, den anden var endnu en ganske ung Mand, Jack Mainwaring, der nylig var kommet over til Indien og nu gjorde Tjeneste ved Grænsetropperne.

Majoren var en smuk Mand, men i hans Øjne laa et sørgmodigt Udtryk. Den unge Mand var høj og kraftig med et muntert Smil paa Læben. „De er saa underlig i Aften, Hr. Major,“ sagde den unge Mand. „Har Posten haft daarlige Efterretninger?“

„Nej, tværtimod,“ svarede Majoren, „men — men jeg har en Anelse om, at jeg ikke kommer levende tilbage.“ — „Aa, det er den Slags „Anelser“, der kommer af Fordøjelsesbesværigheder,“ lo den Unge. — „Nej, men det er Tanker om min lille Pige derhjemme, som gør mig urolig.“

„Deres lille Pige? Jeg vidste ikke, De var gift.“

„Min Kone døde for fem Aar siden, og jeg har ingen anden i Verden end min lille Datter — den Stakkel, og hun har ingen anden end mig. Og hvad skal der blive af hende, hvis der tilstøder mig noget.“ — „Jamen — der tilstøder Dem ikke noget, Hr. Major.“

Næste Dag vovede man et Angreb paa Kabul. Mange Officerer blev saaret, deriblandt Major Vandeleur. Da Kampen var endt, og Mainwaring vendte tilbage til Lejren, fik han Bud om, at Majoren, der laa for Døden, ønskede at tale med ham. Lidt efter traadte Mainwaring ind, hvor Majoren laa. „Ser De, min Anelse bedrog mig ikke,“ hviskede den døende. „Det er forbi med mig — jeg ønskede først at tale med Dem — jeg vilde bede Dem om noget.“

„De kan raade over mig — hvad ønsker De?“ — „Min lille Pige. Hun staar ganske ene i Verden,“ hviskede Majoren med en fortvilet Stemme. „Hun staar ganske alene, og jeg har endnu ikke gjort Testamente.“

„Saa gør det straks.“ — „Ja, det vil jeg — Præsten er ved at skrive det nu. Men en Formynder — hvor faar jeg en Formynder fra til min lille Datter? Mainwaring, vil De paatage Dem det Hverv?“ — „Ja, hvis De ønsker det,“ svarede den unge Mand.

Præsten kom, og den Døende anmodede ham om at indskrive Mainwaring som Formynder for hans Datter Mary, der for Tiden boede paa Skolen hos Mrs. Templeton, S. Kensington Square 17, London. Testamentet var snart udfærdiget og underskrevet, og den Døende lukkede sine Øjne med den Bevidsthed, at han havde sørget for sin Datters Fremtid. Inden Aften havde George Vandeleur draget sit sidste Suk.

Et Aar var gaaet, og Jack Mainwaring befandt sig atter i London. Straks efter Majorens Død havde han skrevet til Mrs. Templeton og meddelt, at Barnet, hvis det befandt sig vel hos hende, skulde blive der, indtil han engang kunde komme hjem og træffe andre Forholdsregler. Da han efter et Aars Forløb følte sig syg, besluttede han at rejse hjem. Han ankom til London midt i Maj, og det var na-

turligvis hans første Tanke at hilse paa sin Myndling, der paa en saa mærkelig Maade var blevet knyttet til hans Liv. Han tog en Vogn og kørte derud.

Efter et Øjeblik Ventetid saa Jack til sin store Forbavelse en smuk, ung, slank Pige træde ind. „God Morgen,“ stammede han forvirret. „er De — De er ikke?“ — „Jeg er Mary Vandeleur,“ svarede hun og saa paa ham med sine store, smukke Øjne, der mindede ham om Majorens hin ulykkelige Nat før Angrebet paa Kabul.

„Men — De er jo voksen,“ sagde han. „Jeg troede, De var en lille Pige — jeg har bragt en Dukke med til Dem.“ Mary brast i Latter. „Det er komisk,“ lo hun, men tilføjede saa alvorligt: „men har min stakkels Fader aldrig fortalt Dem om mig?“ — „Ikke et Ord før den sidste Aften, inden han blev dødelig saaret. Og da talte han om Dem som en lille Pige, og derfor troede jeg, at De var 8—10 Aar gammel.“ — „Jeg bliver 17 næste Maaned,“ svarede hun, „og Mrs. Templeton siger, jeg ser ældre ud.“ — „Saa overrasket er jeg endnu aldrig blevet i mit Liv, det kan jeg forsikre Dem — det er jo ligefrem latterligt, at jeg skal være Deres Formynder.“ Et sollyst Smil gled hen over den unge Piges Ansigt. — „Ja, og jeg skal fermødentlig nu se op til Dem og have Respekt for Dem — men, ja, De maa ikke tage det ilde op, De er jo ud, som om De selv, ligesaa godt som jeg, kunde trænge til en Formynder.“

„Det kunde jeg ogsaa,“ svarede han og lo. „Mrs. Templeton saa ogsaa helt forbløffet paa mig, saa jeg var lige ved at le ad hende, men da hun kender min Myndling bedre end jeg, maa jeg give hende Ret.“

De sad ved Kaminen. Da hun talte om sin Far, havde han taget begge hendes Hænder og holdt dem endnu i sine. Ved hendes sidste Ord fristede han til at trykke hendes smaa Fingre, der hvilede i hans, med en ikke ganske formynderagtig Værdighed.

Som Jack selv meget rigtig havde sagt, var der nu intet at gøre ved den Sag — han kunde hverken gøre sig selv ældre eller sin Myndling yngre. Men han havde ganske vist ikke haft nødig, da han var kommen hjem, at tænke hele Natten paa Mary Vandeleur. Heller ikke havde det været nødvendigt allerede næste Morgen tidligt at gaa derhen igen for at bede om Tilladelse til at vise hende Wembley Udstillingen. Mrs. Templeton var meget betænkelig, men kunde hun sige Nej?

Han var jo i sin lovlige Ret — der var intet at gøre. Mainwaring kom og gik bestandig fra og til Nr. 17 i South Kensington Square, og Mary Vandeleur blev misundt af alle de andre Elever i Anstalten.

„Jeg vilde gerne vise Dem Dosegalleriet,“ sagde han en Dag, da han kom for at hente hende. — „Dosegalleriet,“ svarede hun tøvende. „Det har jeg allerede set.“ — „Ja, men det gør da ikke noget. Der er meget roligt og fredeligt derhenne.“

De gik altsaa derhen, og da de havde fundet en hyggelig Plads, sagde Jack: „Mary, jeg har overvejet Situationen meget nøje, og

jeg er kommen til det Resultat, at det er meningsløst at fortsætte denne Formynder- og Myndlingshistorie. Det maa have en Ende.“ — „Ja — men hvorledes?“ spurgte hun. Hun var ganske tilfreds med sin Formynder og havde aldeles ikke Lyst til at gøre Forandring.

„Er jeg Dem da saa meget til Besvær? De behøver jo ikke at gaa saa meget ud med mig. En af mine Kammerater har ogsaa en Formynder, men han besøger hende næsten aldrig.“

Hun saa saa smerteligt paa ham, at den unge Mand følte sit Hjerte banke stærkere. Det gjorde ham ondt for den stakkels forældreløse Pige, der stod saa ene og forladt i Verden, og han følte sig opfyldt af de kærligste Følelser for hende. I flere Minutter kunde han ikke tale. Endelig tog han Mod til sig, greb hendes Haand og sagde:

„Min lille Veninde, saaledes var det ikke ment. Jeg vil kun opgives dig paa den ene Maade for paa den anden Maade mere at kunne beholde dig for bestandig. Forstaar du mig nu?“

„For at vi kunde gifte os. Men — vil man have Lov til det?“ spurgte hun og trykkede hans Haand fastere. — „Lov? — du glemmer, at jeg er den eneste, der har noget at tillade eller forbyde for dit Vedkommende.“

De blev siddende i nogen Tid Haand i Haand i Tavshed. De var begge for lykkelige til at tale, de kunde ikke finde Ord til at udtrykke deres Følelser. „Mary, min Elskede,“ hviskede han.

„Jeg tænkte netop paa,“ sagde hun og vendte sit Ansigt mod ham med et ubeskriveligt Smil, „at min kære Faders sidste Tanke var den bedste, han nogen Sinde har haft ... Men den Dukke, du bragte mig, vil jeg gemme hele mit Liv.“

KLODEN RUNDT.

Skal vi selv fremstille vort Forbrug af Kartoffelme?

I de jyske Hedeegne, der egner sig for Kartoffeldyrkning, er der for Tiden stor Interesse for Oprettelsen af Kartoffelmelsfabrikker, da man mener, at der ved en vis Toldbeskyttelse vil være gode Muligheder for rentabel Produktion. I Øjeblikket er der kun een Kartoffelmelsfabrik her i Landet, som er i fuld Drift. Den er beliggende i Brande.

Professor Piccard vil atter op i Stratosfæren.

Den belgiske Professor Piccard, der i Sommer foretog sin berømte Opstigning i Stratosfæren, er for Øjeblikket paa Rejse til Hudson-Bugten i Kanada, hvor han har til Hensigt at iværksætte en Opstigning. Han har valgt Hudson-Bugten, fordi de Undersøgelser, som ved denne Stratosfære-Flyvning skal foretages, kræver en Start saa nær den magnetiske Nordpol, som overhovedet muligt. Professoren vil ikke selv leltage i Opstigningen, hvis Opgave er at undersøge Samspillet mellem Jordmagnetismen og de kosmiske Straaler. Derimod vil han allerede til Sommer, saafremt Forholdene tillader det, i det sydlige Belgien foretage en ny Opstigning. En Belgier ved Navn Cosyns vil komme til at føre Ballonen.

D. F. D. S.

REJSEBUREAU

Billetter for Rejse med Skib og Tog overalt i Indland og Udland.

Rejseplaner tilrettelægges.

Hotellophold reserveres.

Billige Ferierejser.

Billetter til D. F. D. S.'s

Indenrigs-Ruter.

Alle Oplysninger meddeles:

Bogtrykker Otto Gornitzka ALLINGE

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg (ca. 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Aktieselskabet Hasle Bank

modtager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Terminsydelser til Kreditforeninger, ordner Kreditlaan m. m.

Kvinder - Ægtefolk

Vi sender Dem gratis Bogen om, hvorledes Børnefødsler kan begrænses, rigt illustr. udarb. af Læge med Svar paa alle fortrolt Spørgsmaal om Fødselskontrol samt vort illustr. Ktlog. over byg. Artikler. Vedl. 50 Øre. Frim. t. Eksp. omk. og skriv til Sygeplejemagasin Afd. S.B., Vesterg. 3, Kbhvn.K.

Ca. 10 Kr. daglig

kan tjenes ved Salg af paategnede Broderier og Hjemmearbejde. Prøvearbejde. Prislister sendes overalt.

Haandgøringshuset, Aalborg.